

terne på bindende kontrakt, uanset at disse efter ændringsforslagene helt fritages fra afgift i den sidste ende. Eksempelvis vil en kommune, som udelukkende har anlægsudgifter på bindende kontrakt, og som enhver derfor kan se ikke skal betale én øre i afgift, alligevel indbetale et a conto-beløb svarende til 10 pct. af den samlede anlægsudgift, og dette beløb får kommunen først retur i tre rater i månederne oktober, november og december 1987 – uforrentet.

Hvad angår forsyningsvirkningerne, især anlægsudgifter til realiseringen af varmeplaner, vil den påførte afgift kunne indregnes i varmepriserne, hvorved konkurrencedygtigheden over for tilsvarende private forsyningselskaber forringes, idet private selskaber ikke pålægges en tilsvarende afgift. Dette kan indebære, at planlagte varmeplaner ikke mere vil være rentable, selv om de ud fra såvel energipolitiske som betalingsbalance-mæssige synspunkter måtte være en fordel. Denne del af afgiften virker derfor stik modsat regeringens erklærede hensigt om at bedre betalingsbalancen og opfylder udelukkende et ikke erklæret formål om at begrænse kommunernes råderum.

Konsekvensen af lovforslagets gennemførelse vil være en lang række absurditeter for mange kommuner. Som eksempler kan nævnes, at flere kommuner kan påregnes at skulle af med mere i bloktilskud i 1987, end de overhovedet modtager, at indenrigsministeren decideret kommer til at tjene penge på, at amtskommunerne via en udligningsordning har lovet at være med til at dække de særlige økonomiske problemer, Københavns kommune har i forbindelse med forebyggelse og behandling af sygdommen AIDS, at i hvert tilfælde en enkelt amtskommune og en enkelt kommune samt rimeligvis mange flere kommer til at betale statsafgift for anlægsaktiviteter, som er direkte aftvunget af dispositioner, som staten har foretaget, at HT kommer til at betale afgift til staten for penge, der er betalt til statsvirksomheden DSB, at lovforslaget ikke omfatter anlægsudgifter afholdt af Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen, selv om det er (amts)kommunerne, der direkte via kotingenter betaler disse anlægsudgifter, at der skal betales statsafgift af anlægsudgifter, der er EF-støttede, selv om EF-støtten allerede en gang er modregnet i (amts)kommunernes bloktilskud,

at der skal betales statsafgift af anlægget af et rensningsanlæg, som forbrugerne via vandledningsafgift selv har sparet op til, at Horsens kommune, der »låner« penge til et privat selskab mod til gengæld at få lov til at have et hovedbibliotek i selskabets ejendoms-kompleks, slipper for anlægsstatsafgift, at kommunerne skal betale afgift af de anlægsinvesteringer, der er en direkte følge af folketingets ændring af færdselsloven, at kommuner, der mere eller mindre tilfældigt har sparet i løbet af 1984, vil blive ekstra hårdt ramt i 1986, at amtskommunerne skal betale statsafgift af udgifter til opfyldelse af krav fra arbejstilsynet på institutioner, som staten ikke opfyldte, da den havde de pågældende institutioner, og meget andet, hvoraf en del først vil afsløre sig, når kommunaludvalget får svar på den lange række spørgsmål, der ikke er blevet besvaret inden betænkningssafgivelsen, hvilket i sig selv er uacceptabelt.

Det kan altså konstateres, at lovforslaget er jasket igennem folketingets kommunaludvalg uden rimelig grund, men at det måske på grund af den metode er lykkedes at narre de radikale med et par tilsyneladende indrømmelser, som i virkeligheden ikke rigtig er noget som helst.

Med lovforslagets eventuelle gennemførelse er indenrigsministerens offensiv mod den kommunale selvforvaltning ved at være tilendebragt. For fremtiden må enhver kommunalbestyrelse tage økonomiske beslutninger under hensyntagen til, hvad indenrigsministeren har sagt kommunalbestyrelsen skal gøre. Ellers bliver kommunen straffet. Mindretallet vil opfordre enhver kommune til aktivt at modvirke dels indgrebene, dels de beslutninger af anden karakter, som indenrigsministeren måtte finde på at foretage. Det har mindretallet i sinde at bidrage til.

Ændringsforslag

Til § 1

Af indenrigsministeren, tiltrådt af et flertal (KF, V, RV og FD):

1) Det under nr. 1 foreslåede § 10, stk. 15, affattes således:

»Stk. 15. Nedsættelsen efter stk. 13 fordeles i forhold til stigningen i den enkelte kom-